

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci žalobkyně: [Jméno žalobkyně], IČO [IČO žalobkyně] sídlem [Adresa žalobkyně] zastoupená advokátem [Jméno advokáta] sídlem [Adresa advokáta] proti žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429 sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 – Nové město **o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 26. 1. 2023, č. j. [Anonymizováno]**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 7. 2022, č. j. [Anonymizováno] (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně je vinna spácháním pokračujícího přestupku podle § 418j odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), ve spojení s § 7 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), za což jí byla podle § 418j odst. 2 insolvenčního zákona uložena pokuta ve výši [částka].
2. Žalobkyně se měla dopustit uvedeného přestupku tím, že ve dvanácti případech v dílčích časových obdobích let 2018- 2019 specifikovaných v rozhodnutích poskytla svým klientům služby nezbytně spojené se sepisem a podáním insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení, a to vždy za finanční odměnu. Konkrétně od nich převzala a vyhodnotila podklady pro sepis a podání insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení

podle § 390a insolvenčního zákona, tyto podklady zpracovala a shromáždila z nich údaje o majetkových a závazkových poměrech pro účely podání insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení, aby jej následně ke krajskému soudu podal advokát. Uvedené jednání správní orgán posoudil jako jednání v rozporu s ustanoveními § 418j odst. 2 a § 390a odst. 1 insolvenčního zákona, neboť žalobkyně poskytovala služby v oblasti oddlužení bez akreditace a učinila tak neoprávněně.

3. Podstatou sporu z podnětu podané žaloby bylo posouzení, zda žalobkyně poskytovala služby v oblasti oddlužení, což kvalifikovaly správní orgány podle § 418a insolvenčního zákona, nebo zda pouze poskytovala doporučení klientům na základě finanční analýzy jejich situace, což bylo předmětem tvrzení a obrany žalobkyně.

II. Rozhodnutí ministra spravedlnosti (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění vyplývajících z insolvenčních řízení vedených s osobami, které byly klienty žalobkyně a které jsou označeny v prvostupňovém rozhodnutí jako poškození, jímž byly neoprávněně ze strany žalobkyně poskytovány služby oddlužení. Z těchto zjištění a dále i vlastní úřední činností správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně poskytovala služby v oblasti oddlužení bez akreditace, přičemž uvedl, že tato skutečnost vyplývá, vedle tvrzení dlužníků v rámci zprávy pro oddlužení, i z doložených příkazních smluv a souvisejících dokladů o úhradě odměny žalobkyně z webových stránek žalobkyně a rovněž z komunikace žalobkyně s některými dlužníky. V tomto směru žalovaný odkázal na body 26 a 60 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z nichž vyplynula činnost žalobkyně, která spočívala zejména v komplexní přípravě podkladů potřebných k úspěšnému podání návrhu na povolení oddlužení, a to včetně seznamu majetku a pohledávek, výpisu z rejstříku trestů, dokladů potvrzujících výši příjmů, kompletní závazkové dokumentace, identifikačních údajů ohledně očekávaného příjmu, ve výpisu z katastru nemovitostí a znaleckého posudku, tj. ve shromažďování údajů, které byly zcela nezbytné pro sepsání a podání návrhu na povolení oddlužení, přičemž tyto služby jednoznačně spadají pod činnosti nezbytně spojené se sepsáním a podáním uvedeného návrhu ve smyslu § 418a insolvenčního zákona.

5. Žalovaný ministr se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně a jeho odůvodněním, proč uvedené služby jsou službami nezbytně spojenými s podáním návrhu na povolení oddlužení.

6. Žalovaný ministr v napadeném rozhodnutí zmínil akreditační novelu, kterou je zákon č. 64/2017 Sb., kterým se měnil insolvenční zákon, který od své účinnosti po dobu dvanácti měsíců umožňoval právnické osobě, která poskytuje uvedené služby nikoliv za účelem dosažení zisku nejméně po dobu šesti měsíců poskytovat tyto služby po dobu dvanácti měsíců ode dne nabytí účinnosti akreditační novely, a to bez akreditace. Citoval definici služeb poskytovaných v oblasti oddlužení podle § 418a insolvenčního zákona s tím, že pokud zákon uvádí další činnosti nezbytně spojené se sepsáním a podáním návrhu na povolení oddlužení, pak z povahy věci plyne, že tento pojem bude zahrnovat činnosti další, neboť těmto jsou zejména získávány informace, bez kterých není možné vyhodnotit situaci a případně sepsat návrh na povolení oddlužení a takový návrh podat. Předešel smysl a účel předmětné právní úpravy § 418a v souvislosti § 390 insolvenčního zákona spočívající v kvalifikované odborné pomoci za přiměřenou cenu, v případě akreditovaných osob pak zdarma. Žalovaný citoval z webových stránek žalobkyně, na nichž žalobkyně nabízí majetkový a dluhový audit oddlužení, konsolidaci, majetkové a dluhové poradenství včetně analýzy proveditelnosti oddlužení. Současně s těmito službami je nabízena i možnost vypracování návrhu do 24 hodin. Dle žalovaného v dané věci nešlo o finančně analytickou činnost žalobkyně, ale o shromáždění podkladů pro oddlužení a jejich vyhodnocení. Uvedl, že v projednávaných případech finanční analýza nevyústila v požadavek oddlužení, nýbrž požadavek oddlužení vedl k finanční analýze.

7. Kromě námitek nesprávného právního posouzení věci se žalovaný zabýval i rozkladovými námitkami ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci v důsledku nenařízení ústního jednání a neprovedení důkazů navržených žalobkyní. Uvedl, že o námitce žalobkyně, že ve věci nebylo provedeno ústní jednání, správní orgán rozhodl rozhodnutím o ústním jednání ze dne 15. 12.

2021 a rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut ministrem spravedlnosti rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, v němž se žalovaný ministr s těmito námitkami vypořádal a v tomto směru v napadeném rozhodnutí na tento procesní postup odkázal, a to i ve vztahu k rozkladové námitce žalobkyně o neprovedení výsledku svědků, když citoval ze svého rozhodnutí o rozkladu proti rozhodnutí o ústním jednání, v němž uvedl, jak se s navrženými výsledky svědků vypořádal. Žalovaný ministr tak i v napadeném rozhodnutí považoval za prokázané, že by výsledek navrhovaných osob nevedl k lepšímu zjištění stavu věci. Správní orgán I. stupně nebyl, a to ani ve sledu judikatury Nejvyššího správního soudu povinen nařizovat ústní jednání v řízení o přestupku v situaci, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv obviněného.

8. Ve vztahu k námitce o nepřiměřené výši uložené sankce žalovaný zhodnotil, že správní orgán I. stupně zvážil a řádně odůvodnil význam zájmu chráněného zákonem i rozsah následku přestupku. Poukázal na způsob spáchání přestupku žalobkyní v bodech 89-103 prvostupňového rozhodnutí, když bylo přihlédnuto jak k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem spáchání vícero přestupků a k výši odměny, kterou žalobkyně za své jednání obdržela zdůraznil, že majetkové poměry žalobkyně byly zjišťovány ex offio samotným ministerstvem, neboť žalobkyně své majetkové poměry nedoložila. Zabýval se i možnou likvidační povahou uložené sankce ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, že následky ve formě likvidace podnikatelské činnosti žalobkyně z nashromážděných podkladů nevyplývají a zdůraznil generálně preventivní funkci trestu.

9. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nezákonném výkladu otázky, jaké činnosti jsou zahrnuty do rámce služeb poskytovaných v oddlužení uvedených v § 418a insolvenčního zákona. Dále spatřovala nezákonnost rozhodnutí v tom, že nebyl správně zjištěn skutkový stav věci a žalobkyní navrhované důkazy nebyly provedeny, aniž by správní orgán zamítnutí těchto návrhů řádně odůvodnil.

11. Žalobkyně dále rozepsala konkrétní žalobní body. 12. V žalobním bodu 1 namítala nesprávnou aplikaci ustanovení § 418a insolvenčního zákona.

13. Namítala, že výklad uvedeného ustanovení je v rozporu s převládající interpretací tohoto ustanovení, když nedošlo ke změně úpravy ani v novele insolvenčního zákona zákonem č. 31/2019 Sb., který neodstranil pochybnosti o výkladu toho, co se rozumí sepisem návrhu a službami bezprostředně souvisejícími. Při tom konstatovala, že ke skutkům, v nichž je spatřován pokračující přestupek, došlo před účinností této novely. Žalobkyně tvrdila, že nesepisovala návrhy na oddlužení, ani neposkytovala služby s tím nezbytně spojené. Podle žalobkyně nezbytnou činností spojenou s podáním návrhu na povolení oddlužení není zjišťování skutečností, zda je vůbec potřeba, aby byl takový návrh podáván. Pro řádné podání návrhu na povolení oddlužení je nezbytné zjistit, zda jsou splněny podmínky pro povolení oddlužení. Uvedla, že vždy poskytovala služby spočívající výhradně v rozboru majetkové situace zájemce a doporučila mu vhodné řešení, kterým není vždy jen podání návrhu na oddlužení. Šetření zájemcových majetkových poměrů žalobkyní často vedlo nikoli k podání návrhu na oddlužení, nýbrž k restrukturalizaci dluhů, přestože se z počátku jevílo podání návrhu jako jediné smysluplné řešení. Jako příklad uvedla materiály týkající se osob zájemců [jméno FO] a [jméno FO], jimž bylo doporučeno, aby svou situaci řešili jiným způsobem než oddlužením. Žalobkyně tedy poskytuje služby, které nejsou nezbytně spojené s podáním návrhu na povolení oddlužení, nýbrž jejich vyústěním je analýza majetkové situace zájemce, která slouží proto, aby se tento zájemce se znalostí věci mohl rozhodnout, jak má při ozdravení majetkové situace postupovat. To často končí doporučením podat insolvenční návrh, avšak tím činnost žalobkyně končí. Klientům žalobkyně jsou doporučována opatření jako je konsolidace dluhů, refinancování existujících závazků pomocí nemovitosti a oddlužení dle insolvenčního zákona. Konkrétním výstupem je majetkový a dluhový audit obsahující shrnutí vstupních údajů a vyhodnocení finanční situace klienta a doporučení vhodného způsobu řešení. Obsahuje i kalkulaci podmínek pro povolení

oddlužení dle insolvenčního zákona. Příprava majetkového a dluhového auditu je úplatná služba, na kterou je uzavírána příkazní smlouva. Z příkazních smluv vyplývá, že předmětem nabídky služeb nebyl ani sepis a podání návrhu na povolení oddlužení, ani příprava podkladů pro sepis a podání návrhu na povolení oddlužení. Žalobkyně zjišťuje dluhy klienta dle bankovního a nebankovního registru klientských informací a v dalších registrech, není realizátorem žádné z činnosti doporučovaných klientům, ani tyto činnosti nezprostředkovává. Pokud žalovaný dovozuje možnosti extenzivního výkladu citovaného ustanovení, jde o výklad nepřipustný, neboť v případě akreditovaných osob by to znamenalo, že musejí bez nároku na odměnu činit to, co jim zákon ve skutečnosti neukládá. Podle extenzivního výkladu služeb uvedených v § 418a zákona by služby nezbytně spojené s oddlužením poskytovaly i úvěrové společnosti, které jsou ze zákona povinny zjišťovat schopnost klienta splatit úvěr.

14. Žalobkyně uvádí, že převzetí dokladů a vyhodnocení podkladů pro sepis insolvenčního návrhu je zcela nepodloženým tvrzením správního orgánu, které nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobkyně převzala doklady od klientů proto, aby vyhodnotila jejich majetkovou situaci a doporučila jim, jak postupovat dále. Správní orgán v důsledku nedostatečného dokazování ani nezjistil, jaké doklady byly žalobkyni poskytnuty a jak je vyhodnocovala. Nesnažil se zjistit, co ve skutečnosti žalobkyně pro klienty vykonávala, že často jednala s věřiteli, bankami apod., což rozhodně nejsou služby nezbytně spojené se sepisem návrhu. Žalobkyně od osob klientů převzala nebo sama vyhledala informace o jejich majetkových poměrech, což je činnost nesrovnatelně širší, než služby uvedené v ustanovení § 418a zákona. Žalobkyně je přesvědčena, že nelze odhlédnout od zákonného textu, který použitím výrazu „nezbytně spojené“ dal jednoznačně najevo, že jde jen o takové služby, bez kterých insolvenční návrh sepsat kvalifikovaně nelze. K argumentaci žalovaného komentářovou literaturou k nastavení finanční analýzy, kterou prováděla žalobkyně, žalobkyně namítala, že jde o zjištění nesprávná, nedostatečná a jsou pouhou domněnkou žalovaného, aniž by bylo provedeno řádné dokazování. K odkazu žalovaného na závěry obsažené v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové s tím, že se tento soud nevěnoval vyložení pojmu služeb v oblasti oddlužení podle § 418a insolvenčního zákona, žalobkyně namítala, že soud v tomto rozhodnutí jednoznačně uvedl, co považuje za činnosti, za které přísluší regulovaná odměna, totiž, že se vztahuje na všechny činnosti se sepisem návrhu a službami s tím nezbytně spojenými a přiznáním další odměny za činnosti v rozhodnutí uvedené dal jasně najevo, že nejde o činnosti nezbytně spojené s podáním návrhu, tudíž nejde o služby vyhrazené akreditovaným osobám. Do odměny za regulované činnosti nespadá ekonomický rozbor klienta, regulovaná odměna se vztahuje na situaci, kdy je dlužník již rozhodnut návrh podat. Žalobkyně považuje za činnosti nezbytně spojené s podáním návrhu na povolení oddlužení jen ty činnosti, bez nichž nelze návrh na povolení oddlužení vůbec sepsat a podat. Jde o vyhodnocení informací a podkladů dodaných dlužníkem o tom, jaké má dlužník závazky, jaký má majetek a příjmy a jaká je očekávaná míra uspokojení pohledávek věřitelů. Takovou činností není zjišťování a vyhodnocování majetkových poměrů takové osoby, které jí pomohou při rozhodování o způsobu řešení její situace. Takovou činností není investigativní činnosti nebo zastoupení při jednání s klíčovým věřitelem, např. s bankou apod. Takovou činnost žalobkyně pro klienty vykonávala.

15. K regulované ceně žalobkyně dodala, že tato nezahrnuje poradenství spojené s analýzou rizik souvisejících s insolvenčním řízením, např. odporování u dlužníka nebo popírání sporných závazků dlužníka. Jako služby s podáním návrhů nezbytně spojené se uplatní jen ty činnosti nezbytně spojené se sepisem a podáním návrhu na povolení oddlužení nebo insolvenčního návrhu, které advokát provádí v rámci zvláštní plné moci k podání a sepisu návrhu na povolení oddlužení (§ 97 odst. 3 insolvenčního zákona). Dokud dlužník není sám rozhodnut návrh podat a nemá-li vůli jej podat, nemůže vydat pokyn, aby jeho rozhodnutí akreditovaná osoba realizovala.

16. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nenaplnění materiální znaku přestupku, jehož nedostatek odůvodnila judikaturou Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 As 63/2015-

29, z něhož citovala podmínky, resp. okolnosti, již snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti. Za naplnění těchto skutečností považovala nedostatek informací, jak má být ustanovení § 418a vykládáno, tedy poukázala na zcela rozkolísaný výklad citovaného ustanovení a poukázala na možnost liberace podle ustanovení § 21 odst. 1 přestupkového zákona.

17. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala porušení práva na spravedlivý proces, když opakovaně v odstavcích této části žaloby vytýkala, že nebylo vyhověno jejím důkazním návrhům na nařízení ústního jednání a nebyly provedeny ani výslechy osob, jež navrhovala a které měly být provedeny i z úřední povinnosti. Konstantně namítala a zdůrazňovala, že rozhodující správní orgány vycházely pouze z listinných důkazů, za důkaz vzaly písemné oznámení z druhé ruky, kdy insolvenční správce sdělil, co mu řekl dlužník a v některých případech bylo dokonce ministerstvo informováno soudcem o tom, co mu bylo sděleno insolvenčním správcem poté, kdy mu tyto informace řekl dlužník. Namítala jako podstatné, že správní orgán založil své rozhodnutí v podstatě na dvou základních důkazech, a to na zprávě o oddlužení a na příkazní smlouvě. Správní orgán však nezjišťoval, jakou činnost žalobkyně vyvíjela, jaké konkrétní služby poskytovala a za co jí byla poskytnuta úplata. Správní orgány neprovedly výslechy svědků navrhovaných žalobkyní a v rozporu se zákonem nevyslechly poškozené, ač k tomu byl povinen z úřední povinnosti. Namísto výslechu poškozených jako důkaz využil jejich tvrzení uvedená poté insolvenčním správcem, kteří pak toto vyjádření uvedli ve zprávě o oddlužení. Žalobkyně má za to, že nelze písemnými důkazy nahrazovat dosažitelné důkazy v podobě svědeckých výpovědí. Žalobkyně nabízela důkazy, které mohly potvrdit její obranu, případně vyvrátit tvrzení nevyslechnutých poškozených. Tyto důkazy však správní orgán neprovedl, aniž srozumitelně a v souladu se zákonem vysvětlil, proč tak neučinil. Jeho vysvětlení, proč důkazy neprovedl, je nepřípustným předběžným hodnocením důkazů, které opakovaně odmítl i Ústavní soud. Obdobně nedostatečně vysvětlil, proč neprovedl důkazy týkající se služeb poskytnutých panu [jméno FO] a panu [jméno FO], když tyto důkazy žalobkyně navrhovala proto, aby dokázala, že služby, které poskytovala, nevedly vždy k podání insolvenčního návrhu. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nepřípustně paušalizuje dokazování u jednotlivých skutků, když informace týkající se jednoho případu vztahuje i na případy ostatních. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný i správní orgán I. stupně hodnotily provedené důkazy nepřípustným způsobem, když k důkazům přisuzovaly jiný význam, než ve skutečnosti měly.

18. Z návrhu na provedení výslechu svědků pak žalobkyně dovozuje nesprávný postup správního orgánu, který nenařídil jednání, které žalobkyně požadovala. Pokud je vyslýchán svědek, je nezbytné nařídit ústní jednání, v němž má účastník řízení právo klást svědkovi otázky. Výslech poškozených jako svědků byl nezbytný a upuštění od jejich výslechu bylo nezákonné a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i v rozporu s odbornou literaturou, které žalobkyně v žalobě citovala.

19. V pátém žalobním bodu žalobkyně pak z uvedených procesních výhrad vyvozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění. Žalobkyně položila otázku, proč správní orgán navržené důkazy neprovedl, ačkoli žalobkyně důkazy navrhovala proto, aby dokázala, že služby, které poskytovala, nevedly vždy k podání insolvenčního návrhu, tudíž nešlo o služby nezbytně spojené se sepisem návrhu na oddlužení. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu považuje za nezákonné též proto, že nepřípustně paušalizuje dokazování u jednotlivých skutků, když informace týkající se jednoho případu vztahuje i na případy ostatní. Bylo povinností správního orgánu uvést, které důkazy se vztahují k jednotlivému útoku, jak každý takový důkaz hodnotil jednotlivě a jak ve vzájemné souvislosti. Tak žalovaný nereagoval a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

20. V šestém žalobním bodu žalobkyně namítala nepřiměřeně vysokou výši uložené pokuty, aniž by správní orgán přihlédl k tomu, že ustanovení § 418a insolvenčního zákona bylo v době spáchání přestupku bez relevantního výkladu a nesplňuje kritéria srozumitelného práva. Není zdaleka přijímán jednoznačně a je v rozporu s některými rozhodnutími soudu. Žalobkyně pak uvedla, že předložila svá majetková přiznání, z nichž vyplývá zisk žalobkyně v posledních třech

ukončených zdaňovacích obdobích. V závěru žaloby v části důkazní návrhy žalobkyně poukázala na to, že navrhovala jako důkaz listinu nazvanou Majetkový a dluhový audit pro klienta [jméno FO], za kterým jmenovaný uhradil 10 527 Kč a na základě tohoto auditu bylo později provedeno refinancování pomocí nemovitosti. Tyto důkazy nebyly provedeny a jejich odmítnutí nebylo zdůvodněno.

21. Žalobkyně v podané žalobě navrhla výslech svědků, a to čtyř osob ze společnosti žalobkyně – jednatele a obchodních zástupců, kteří jednali s poškozenými. Dále navrhla výslech zaměstnankyně advokátní kanceláře [jméno FO] sepisující návrh na povolení oddlužení, jakož i výslech [jméno FO].

22. Ve vztahu k výroku o trestu předložila svá majetková přiznání a důkazy prokazující stav jejího majetku. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a pro vady řízení. Dále podala návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k námitce nesprávného právního posouzení věci se již vyjádřil prvostupňový správní orgán v bodech 83 až 88 svého rozhodnutí, když prokázal a přesvědčivě odůvodnil výklad ustanovení § 390 odst. 1 a § 418a insolvenčního zákona, a to jak z hlediska účinnosti novely zákona platné od 1. 7. 2017, tak i z hlediska právní kvalifikace skutku, když tuto dále žalovaný rozvinul v bodech 59 až 62 napadeného rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že jednání žalobkyně naplnilo jak formální, tak materiální znak přestupku ve formě pokračování, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně poskytovala služby v oblasti oddlužení spočívající v sepisování návrhů na povolení oddlužení, aniž by byla osobou, které by byla rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti udělena akreditace pro poskytování těchto služeb.

24. K procesním námitkám, které měly dle žalobkyně způsobit nezákonnost rozhodnutí, resp. vady řízení spočívající v neprovedení dokazování a v nenařízení ústního jednání, žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že pojednal o důvodech takového postupu již v usnesení o ústním jednání ve znění rozkladového rozhodnutí v jeho bodech 15 až 18. Stran provedení dokazování a nedostatečného skutkového zjištění, ze kterého by dle žalobkyně měla vyplývat nepřezkoumatelnost prvoinstančního a druhoinstančního rozhodnutí žalovaného, pak odkázal na body 2 až 80 prvostupňového rozhodnutí, v němž se ministerstvo podrobně zabývalo všemi důkazy, které prokazovaly, že žalobkyně převzala od svých klientů (poškozených) podklady pro sepis a podání návrhu na povolení oddlužení, vyhodnotila jejich majetkové poměry s ohledem na vstup do oddlužení, shromáždila údaje a vyhotovila seznamy nezbytné pro podání insolvenčního návrhu a návrhu na povolení oddlužení na základě smluv o úplatném poskytnutí administrativně správních služeb.

25. Stran námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu s tím, že předpokladem přezkoumatelnosti správních rozhodnutí je nejen dodržení náležitosti rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, ale též skutečnost, že se žalovaný vypořádal s tvrzeními uplatněnými žalobkyní a rovněž s jejími návrhy. Odůvodnění prvoinstančního ani druhoinstančního rozhodnutí však žádnou z vad popsanych v judikatuře podle žalovaného netrpí. Žalovaný shromáždil důkazy, které následně hodnotil v jejich vzájemné souvislosti v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný proto trvá na tom, že nade vší důvodnou pochybnost prokázal, že skutková podstata předmětného přestupku byla v projednávaném případě naplněna, přičemž zákonodárce měl v úmyslu předmětné jednání sankcionovat.

26. K uloženému trestu žalovaný uvedl, že disponuje právním uvážením, které se v konkrétním případě řídí posouzením skutkových okolností a závažnosti spáchaného přestupku, ale zejména i funkcí sankce výchovnou a preventivní. Žalovaný poukázal na to, jak se v bodech 71 až 74 napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkou majetkových poměrů a likvidační výši pokuty a z tohoto rozhodnutí citoval. Přihlédl ke všem relevantním skutečnostem ve smyslu § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a zohlednil výši uložené pokuty, která je výši 32 % z rámce

ustanovení § 418j odst. 4 písm. c) insolvenčního zákona, když toto ustanovení umožňuje uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Žalovaný také odůvodnil, proč uloženou pokutu nepovažuje za likvidační.

27. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ní kladené. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

29. Žaloba není důvodná.

30. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda žalobkyně neoprávněně poskytovala služby v oblasti oddlužení bez akreditace podle ustanovení § 418d insolvenčního zákona a naplnila tím skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 418j odst. 2 téhož zákona. K této otázce žalobkyně argumentovala především v bodě 1 žaloby.

31. Soud vyšel z následujících právní úpravy:

32. Podle ustanovení § 418j odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 platí, že „právnícká osoba se dopustí přestupku tím, že poskytuje služby v oblasti oddlužení bez akreditace.“

33. Podle ustanovení § 390a odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 platí, že „není-li dále stanoveno jinak, musí být návrh podle § 390 ods. 1 sepsán a za dlužníka podán a) advokátem, notářem, soudním exekutorem, insolvenčním správcem“ nebo „b) akreditovanou osobou; akreditovanou osobou je právnícká osoba, které byla rozhodnutím ministerstva udělena akreditace pro poskytování služeb v oblasti oddlužení podle tohoto zákona“.

34. Podle ustanovení § 418a insolvenčního zákona platí, že: „službami poskytovanými v oblasti oddlužení jsou sepsání a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390 odst. 1 a další činnosti s tím nezbytně spojené, zejména porada s klientem a odstranění vad návrhu.“

35. Podle čl. II bodu 2, věty první zákona č. 64/2017, který novelizoval insolvenční zákon platilo, že „Právnícká osoba, která ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona vykonává nikoliv za účelem dosažení zisku nejméně po dobu 6 měsíců činnost odpovídající některé z činností, které jsou zahrnuty mezi služby v oblasti oddlužení ve smyslu § 418a zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, může poskytovat služby v oblasti oddlužení podle § 418a zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, po dobu 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti toho zákona bez akreditace.“

36. V souzené věci žalobkyně nesporně, že není společností, která by byla v rozhodném období 2018 – 2019, kdy poskytovala předmětné zjištěné služby, oprávněna podávat za dlužníky insolvenční návrhy. Současně není sporu o tom, že by žalobkyně (jelikož za sepsání návrhu zjevně požadovala úhradu) měla být právníckou osobou, na jejíž činnost se po dobu 12 měsíců od účinnosti zákona č. 64/2017 Sb. vztahovala výjimka dle bodu článku II. Přechodných ustanovení a mohla tak služby poskytovat bez akreditace. Uvedená zjištění bez jakýchkoliv pochybností dokládají listiny založené ve správním spise dokumentující činnost žalobkyně a předávání výsledků jí poskytnutých služeb kvalifikovanému advokátovi za účelem podání předmětných insolvenčních návrhů spojených s návrhy na oddlužení. Uvedené skutečnosti bezesporu vyplývají z podkladů, které jsou založeny ve správním spise. V této souvislosti soud k námitkám žalobkyně předdesílá a upozorňuje, že předmětem přestupku a přestupkového řízení nebyly činnosti, jimiž žalobkyně obhájí, že nevedly k podání takových návrhů. Proto nebylo případné dokazovat postup žalobkyně výslechy [jméno FO] a [jméno FO], jejichž

majetková situace nebyla doporučena k oddlužení. Tyto případy také samy o sobě nevyvracejí zjištění žalovaného ohledně sankcionovaných jednání žalobkyně.

37. Žalobkyně co do právního výkladu „služeb poskytovaných v oblasti oddlužení“ citované ust. § 418a obsahuje pouze demonstrativní výčet, jaké úkony služby lze především považovat za služby poskytované v souvislosti s oddlužením. Užití slova „zejména“ ve znění ustanovení značí, že zde uvedené činnosti – porada s klientem a odstranění vad návrhu – jsou uvedeny pouze příkladmo, a tedy že zákonodárce tím nevyločil, aby za služby poskytované v oblasti oddlužení mohly být považovány i činnosti další. Pokud jde o činnosti takového významu (včetně žalobkyní namítaného rozboru majetkové situace klienta a analýzy podkladů), že vedou k podání návrhů (zde k předání výsledků analýz kvalifikovanému advokátovi zajišťujícímu následně právní služby podání insolvenčních návrhů spojených s návrhy na oddlužení, pak tyto činnosti splňují definici služeb dle §418a zákona, neboť jsou činnostmi s návrhy nezbytně spojenými. V případě zjištění žalovaného k případům dokumentovaným ve správním spise nelze rozporovat, že jde o úkony nezbytně spjaté s podáním insolvenčního návrhu spojeného s návrhem na povolení oddlužení. Tuto souvislost dále dokresluje i zjištěné skutečnosti, že žalobkyně v některých případech (např. klienti [jméno FO] [jméno FO]) klientům předložila smlouvu o poskytování právních služeb s advokátem [jméno FO], pokyn k předání dokumentace jemu a plnou moc oprávnujícího ho k sepsání a podání předmětných návrhů za klienty. Jelikož se klienti s advokátem ani nesetkali, je patrné, že činnosti nezbytně spojené s návrhy vykonávala žalobkyně. Osoba, která podle ust. § 390 odst. 1 zákona sepisuje návrh a podává jej k soudu a je jí advokát, jistě musí mít dostatečné podklady k úspěšnému podání návrhů, a tedy i kvalifikovaně vypracované podklady pro účely insolvenčního řízení. Ty v dané věci prokazatelně zajišťovala žalobkyně. Mezi připravované materiály, jak vyplývá ze správního spisu a jímž žalovaný význam služeb vedoucích k oddlužení odůvodňoval, náležely právě ty podklady, které požadovalo tehdejší znění insolvenčního zákona a související vyhlášky – seznam majetku a pohledávek, výpis z rejstříku trestů, doklady prokazující výši příjmů za poslední 3 roky, závazkové dokumentace, identifikační údaje dárce pro případ, že očekávaný příjem nedosáhne požadovaných 30 % úhrady závazků nezajištěných věřitelů, výpis z katastru nemovitostí či znalecký posudek na nemovitost.

38. Ačkoliv se liší konkrétní úkony, které žalobkyně prováděla pro jednotlivé klienty, z listin založených ve správním spisu vyplývá, že šlo zcela zjevně o činnosti nezbytně spojené s podáním návrhu na povolení oddlužení, ať již to žalobkyně zastírala stavem formálně právním, k němuž náleží označení předmětu příkazních služeb (poradenství), asice, že to byla žalobkyně, kdo činnosti nezbytně spojené se sepisem a podáním insolvenčních návrhů spojených s návrhy na oddlužení vykonával.

39. Soud se ztotožňuje s výkladem žalovaného, vycházejícího ze samotného smyslu této právní normy, jejímž cílem je zajistit, aby se osobám v tíživé materiální situaci dostalo pomoci, která bude jednak odborná (zaručená akreditací) a jednak bude poskytována za přiměřenou cenu. Stručně řečeno, zákonodárce zakazuje a sankcionuje poskytování služeb vedoucích k oddlužení osobami, kterým k tomu nebylo vydáno oprávnění, aby tyto mohly zodpovědně a kvalifikovaně posoudit předpoklady pro návrh a nevyužívaly tíživou situaci dlužníků. Tento cíl se ostatně odrazil i v přechodném ustanovení novely insolvenčního zákona, která dovolila po dobu 12 měsíců od nabytí její účinnosti i osobám neakreditovaným, a to za podmínky, že budou poskytovat tyto služby bezúplatně, čímž zákonodárce vyloučil riziko parazitování na osobách, které se už tak nachází v nepříznivé finanční situaci.

40. Námitky v 1. bodu žaloby ve spojení s námitkami nedostatku materiálního znaku přestupku v bodu 2. žaloby pro nejasný výklad zákona nejsou důvodné.

41. Žalobkyně v průběhu správního řízení i v žalobě – v jejích bodech 3 a 4 – vyjadřovala nesouhlas se skutkovými zjištěními žalovaného, který podle ní pochybil, když vycházel toliko z listinných důkazů, nerefletoval návrhy žalobkyně na doplnění dokazování v její prospěch, nevyhověl jejímu požadavku ústního jednání ve věci a věc nehodnotil komplexně a ve vztahu k veškerým okolnostem případu.

42. Podle § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí.

43. Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

44. Ze shora citovaných zákonných ustanovení plyne, že žalobkyně měla v řízení právo navrhopvat důkazy i provedení ústního jednání. Žalobkyni však nesvědčí nárok na to, aby jednání bylo nařízeno ani na to, aby byly provedeny všechny důkazy, které navrhne. Podle § 15 odst. 1 správního řádu je správní řízení ze zásady písemné, ústní jednání nařídí podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán pouze za předpokladu, že je to ke splnění účelu řízení nezbytné.

45. Rozhodnutí o těchto návrzích přísluší správnímu orgánu, který neprovedení žalobkyní navrhovaných důkazů odůvodnil v prvostupňovém rozhodnutí (body 78 až 80). Soud odůvodnění žalovaného, že dostatečně zjistil již na základě dostupných důkazů skutkový stav, tedy skutečný obsah a význam služeb poskytovaných žalobkyní, považuje za dostatečné nevyžadující doplnění dokazování výsledky svědků zjevně na pracovních pozicích žalobkyně i výsledky dalších dvou jmenovaných klientů ve smyslu toho, jaké činnosti žalobkyně provozuje a že vždy nemusejí vést k oddlužení. Tyto výpovědi by sice, jak žalobkyně svou činnost obhájí, mohly přinést další zjištění ohledně i jiných dalších služeb, které žalobkyně svým klientům poskytovala, ty by však zjevně vyvrátit prokázaná a zdokumentovaná skutková zjištění ohledně posouzených předmětných služeb směřujících k podání návrhu na povolení oddlužení.

46. Soud poukazuje na to, že v samostatném rozhodnutí ze dne 15. 12. 2021 o ústním jednání žalovaný, zcela přílehlavě i ve znění rozhodnutí o rozkladu ze dne 3. 5. 2022 odůvodnil, proč není na místě v řízení nařídít ústní jednání. Soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že by takový postup nebyl účelný, neboť by nebyl spojen ani s potřebou výsledku navržených svědků. Ti by i dle náhledu soudu nemohli přinést jiný obraz o činnosti žalobkyně, než jí tvrzený, který je ovšem v konfrontaci s důkazy shromážděnými ve spise – příkazními smlouvami uzavřenými s jednotlivými klienty, doklady o úhradě odměn, korespondenci s klienty, webovými stránkami žalobkyně a zjištěními vyplývajícími z jednotlivých podkladů, které nesvědčí o tom, že by žalobkyně poskytovala klientům jen služby doporučující a vykonané poté, co se již určitá osoba (klient) sama rozhodla podat návrh na oddlužení.

47. Soud proto nesouhlasí se žalobkyní, že by okolnosti skutkového stavu – povaha žalobkyní poskytovaných služeb – nebylo možné zjistit toliko z listinných důkazů, když ze znění těchto listin je patrné, že šlo o přípravu podkladů k návrhu na povolení oddlužení. Žalovaný vycházel ze snímků obrazovky webových stránek žalobkyně, na kterých rovněž explicitně nabízela přípravu oddlužení jako jednu ze svých služeb, respektive oddlužení jako řešení situace klientů, k němuž jej tato příprava dovede. Soud z dalších důkazů, jako je e-mailová komunikace s klienty, provedené platby a povaha zpracovávaných podkladů, považuje za prokázané, že k poskytování služeb skutečně docházelo. K uvedenému nebylo zapotřebí provést ani výslech zaměstnankyně advokátní kanceláře a výslech advokáta, který návrhy podával, neboť jejich úloha je z podkladů řízení zjevná, kvalifikací nezpochybnitelná, avšak nic nemění na předchozích přípravných službách žalobkyně směřujících k oddlužení.

48. Podle § 15 odst. 1 správního řádu je správní řízení ze zásady písemné, ústní jednání nařídí podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán pouze za předpokladu, že je to ke splnění účelu řízení nezbytné. Vzhledem k tomu, že žalovaný v souladu s § 3 a § 50 správního řádu zjistil skutečný stav věci a stejně tak je i soud toho názoru, že žalovaný nade vši důvodnou pochybnost prokázal, že žalobkyně svým jednáním spáchala přestupek podle § 418j odst. 2 insolvenčního zákona, nebylo třeba provádět navržené výslechy, a tedy ani nařizovat ústní jednání v rámci správního řízení.

49. Námitky uplatněné ve 3. a 4. bodu žaloby nejsou důvodné.

50. V bodu 5 žaloby žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění neprovedení důkazů, které žalobkyně navrhovala. Označila postup žalovaného za nepřipustné předběžné hodnocení důkazů. Soud však spatřuje zde projednávanou důkazní situaci za odlišnou od té, které se věnuje judikatura Ústavního soudu, na kterou žalobkyně poukazuje. Žalovaný se nedopustil předběžného hodnocení důkazů, důkazy vzhledem ke zdokumentovanému skutkovému stavu nepovažoval za nezbytné, přinášející doplnění skutkového stavu věci či jinou výpovědní hodnotu. Správně vyhodnotil, že je vyloučené, aby žalobkyní navrhované důkazy zcela zvrátily závěry, které vyplývaly z provedených důkazů listinných. Toto srozumitelně vysvětlil v prvostupňovém rozhodnutí a na takové odůvodnění odkázal ministr i v rozhodnutí napadeném. Nepřezkoumatelnost z důvodu námítky žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k námitce žalobkyně, že paušalizoval závěry plynoucí z jednotlivých případů klientů na jiné, neobstojí jako námitka vady řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Z každého posuzovaného případu ve spojení s podklady pro rozhodnutí je časově i věcně zřejmé, že činnost žalobkyně byla věcně ustálená, směřující ve všech případech ke shromažďování a zpracovávání podkladů vedoucích k sepsu a podání insolvenčního návrhu ve spojení s návrhem na oddlužení. Soud již výše zmínil, jaké případy, které nevedly k oddlužení nelze jako přestupek kvalifikovat.

51. Námitka nepřezkoumatelnosti v 5. žalobního bodu není důvodná.

52. Posledním žalobním bodem č. 6 žalobkyně brojila proti výši pokuty uložené za jí spáchaný přestupek. Žalovaný měl podle žalobkyně při rozhodování o trestu přihlídnout k tomu, že bylo ustanovení § 418a v době spáchání přestupku bez relevantního výkladu a nesplňovalo kritéria srozumitelného práva. Dále žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že žalobkyně nepředložila podklady, ze kterých by se daly zjistit její majetkové poměry, když mu předložila svá majetková priznání, z nichž vyplývá její zisk v posledních třech ukončených zdaňovacích obdobích.

53. Insolvenční zákon sám pravidla pro stanovení sankce za přestupek neobsahuje, v ustanovení §418j určuje (bez spodní hranice) pouze horní hranici pokuty ve výši 500 000 Kč. K absentující spodní hranici sankce se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, takto: „[ú]stavní předpisy nevyžadují, aby zákonodárce při zákonném stanovení sankční sazby vždy upustil od spodního ohraničení výměry sankce. Typová závažnost (škodlivost) deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit nulovou hodnotu výměry sankce. Posouzení spodní hranice sankční sazby je zásadně věcí zákonodárce. Ústavní předpisy neobsahují ohledně otázky dolní hranice sankční sazby žádnou direktivu – musí být ovšem dodržen příkaz proporcionality mezi typovou závažností deliktního jednání a výší sankční sazby“.

54. Z citovaného vyplývá, že nevymezením spodní hranice sankce zákonodárce deklaroval poměrně široké rozpětí správního uvážení, které náleželo i ve zde projednávaném případě žalovanému.

55. Druhy správních trestů a zásady pro jejich ukládání poté vycházejí z ustanovení § 35 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle ustanovení § 37 tohoto zákona při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména „a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,

i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.“

56. K první námitce žalobkyně, že měl být zohledněn nejasný výklad ustanovení § 418a insolvenčního zákona, může soud konstatovat pouze to, že nejasný výklad tohoto ustanovení nebyl žalovaným ani soudem ve vztahu k jednání žalobkyně shledán, žalobkyně žádný příklad jiné obdobné praxe ani judikaturní interpretace neuvedla a přestupkový zákon takové hledisko výše pokuty nestanoví.

57. Žalovaný se se všemi těmito kritérii vypořádal v bodech 89 až 103 prvostupňového rozhodnutí. Chráněný zájem vyhodnotil jako velmi významný, rozsah následků přestupku jako značný a způsob jeho spáchání jako zvláště závažný pro zneužití situace dlužníků a celkového počtu 12 útoků. Jako přitěžující okolnost žalovaný hodnotil výši žalobkyní požadované odměny za neoprávněně poskytované služby (v souhrnu 104 379 Kč), k jako polehčující okolnosti přihlédl k dosavadní beztrestnosti žalobkyně. V neprospěch žalobkyně žalovaný rovněž přihlédl i ke skutečnosti, že neoprávněná činnost byla shledána právě v hlavní stránce její činnosti.

58. Pokud jde o eliminaci rizika uložení sankce likvidačního charakteru, žalovaný uvedl, že nedisponoval dostatkem podkladů o majetkových poměrech žalobkyně, jelikož jí tvrzená majetková přiznání nebyly k jejím podáním přiloženy. Z nahlédnutí do Sbírky listin Spolkového rejstříku žalovaný zjistil, že žalobkyně ke dni 31. 12. 2020 disponoval aktivy ve výši 1 888 000 Kč. Žalovaný s přihlédnutím k právě uvedenému pokutu uložil pokutu ve výši [Anonymizováno] % nejvyšší možné částky, tj. [částka] z 500 000 Kč.

59. Lze ještě doplnit, že likvidační výši pokuty definoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, jako „sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží (...) bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného § 68 odst. 4 trestního zákoníku“ (zvýraznění doplněno soudem).

60. Městský soud v Praze má proto za to, že je z obou napadených rozhodnutí patrné, jak žalovaný hodnotil všechna zákonem požadovaná kritéria. Soud rovněž ze správního spisu ověřil, že žalobkyně skutečně nedoložila své majetkové poměry, pouze tak nadále tvrdí. Žalovanému proto nezbývalo než vycházet toliko z jemu dostupných informací a vzhledem k tomu rozhodl dle názoru soudu o výši pokuty adekvátně a výsledkem je pokuta uložená ve výši, kterou nelze považovat za nepřiměřenou ani likvidační.

61. Ani námitka šestého bodu žaloby není důvodná

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Soudve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu ve smyslu citovaného ustanovení s takovým postupem nevyjádřili nesouhlas.

62. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. května 2025

JUDr. Naděžda Řeháková
předsedkyně senátu